

ARGUMENTVM

ARGUMENTVM IN PLVTVM.

AVaritiam, teterrimam generis humani luem, ac pestem Rerumpub. ferè omnium poetarum scriptis exagitatam, præfenti Comœdia reprehensus Aristophanes, & verum diuitiarum vsum hominibus commōstraturus: Chremylum pauperem quendam, sed bonum & iustum, introducit: qui accepto Apollinis Delphici (eum enim de vita filij rectè instituenda consuluerat) oraculo: vt què primùm sibi haberet obuium, illius vestigia studiosè sequeretur: incidit in quendam cæcum, & sibi ignotum: & sicut oraculo fuerat monitus, diligenter eum sequitur. Chremyli cæcum hominem subsequens præposterum morem seruus Cario admiratus, herum obiurgat. Sed mox diuino oraculo cognito, vnà cum ipso Plutum adit, & qui sit, fateri cogit. Eorum ille vocibus adductus, & qui sit, & quare cæcutiat, pulchrè exponit: simul qualem se erga pauperes esset gesturus si visum reciperet, facètè commemorat. Qua Pluti voluntate perspecta, Chremylus consilium inquit, de visu illi restituendo: commonstrata illius potentia, qua Deos omnes, ipsùmque adeò Iouem Plutus exuperet. His verbis Deo persuadet, vt cæcitatem suam pelli, & medicamentis sanari se patiatur. Paulò pòst Cario ad senes Agricolas, ex agro aduocandos, dimittitur, vt & illi diuitiarum, ac Pluti fiant participes, & è dura vita in meliorem perducantur. Eo rus abeunte, Chremylus Plutum ad se domum perducit, vt, rebus omnibus illic adornatis, deinceps in fanum Æsculapij deducatur. Qui vbi domum ignotam intrat, Chremylum perfacètè orat, ne aut sordidorum more in terram defodiatur aut prodigorum ritu meretricibus & aleatoribus profituatur. Chremylus mediocrem se, ac liberalem fore promittit. Interim è rure cum senibus Agricolis reuertitur Cario, iisque futuræ vitæ statum commemorat, & heri consilium, ac Pluti conditionem recitat. Rustici ludibrio se haberi arbitrati, seruo Carioni omnis generis mala ingerunt. Tandem rei veritate cognita, vitam sibi voluptariam, vt fert agrestium hominum consuetudo, ex opibus pollicentur: & mutuis sese scommatis & iocis excipiunt. Mox Chremylo obuianti, & salutanti, ijdem agricolæ omnem operam in Pluti cæcitate arcenda promittunt. Accedit & Blepsidemus, qui repentina Chremyli opulentia alibi cognita, hominem conuenit, & furti insimulat. Oritur quædam inter senes turba, quæ tamen mox iterum sedatur. Nam Chremyli felicitàte, qui Plutum se domi habere affirmabat, & consilio eiusdem, de visu illi reddendo, probè perspecto, suam quoque in ea re operam Blepsidemus pollicetur. Quibus ita confabulantibus interuenit Penia, (hoc est, Paupertas) & grauius cum senibus expostulat, quòd Plutum visui restituere, paupertatè que è Græcia eijcere constituerent: & quidem nullo eiusdem merito, cum Paupertas maiora bona hominibus, quàm Plutus per suas diuitias largiatur. Senibus hoc pernegantibus, accedit Chorus, & vtrosque admonet, vt suam quisque sententiam dicat, & eam rationibus probet. In eo congressu disputatur vtrinque acriter: hinc paupertate sua monstrante commoda, illinc senibus diuitiarum fructus & vtilitates extollentibus. Sed clamore magis, ita vt sit, quàm rationibus victa paupertas, exulatum abit. Senes propositum suum exequuntur, & Plutum in fanum Æsculapij sub noctem deducunt. Reuertitur paulò pòst è templo seruus Cario, & primùm Agricolas in Choro expectantes, læto nuncio de Pluti visu reparato, exhilarat. Eorum applausu domo excita vxor Chremyli, celeriter procurrit, & Carionem de rebus in templo gestis interrogat. Ibi varia ille, quæ in fano acciderant, recitat: simul ceremonias, quibus Plutus visum receperit, alius verò quidam Neoclydes, cæcior factus sit, multis salibus & iocis admistis, heræ suæ commemorat. Aduenit mox ipse Plutus cum sene Chremylo, & iubare Solis salutato, omnibus iustis suam deinceps opem, auxiliùmque offert. Eundem Chremyli vxor, consueto ritu, quo noui serui excipi solebant, domum intrantem excipit, ac læto animo complectitur. Domino egressus Cario, heri sui affluentiam, & copiæ cornu, quod in ædibus suis repente enatum sit, admodum facètè prædicat. In eum Dicæus, vir iustus, trita cum tunica & calceis incidit: dona ista gratiarum loco oblaturus Pluto iam oculato, eò quòd beneficio illius iam esset ditatus. Vtriusque colloquio interuenit, cum teste quodam, perfidus & nequam Sycophanta, qui de sua miseria ac fame conqueritur: quandoquidem oculatus Plutus malos iam non respiciat: sed à seruo Carione & Dicæo irridetur, ac

quibus